

TIMIȘOARA: ÎNTREBĂRI MARI PENTRU UN O'RĂȘ (CULTURAL) MIC (II)

1. Credeți că Timișoara este un oraș care ar merita să devină capitală europeană în 2020? Ce argumente aveți pro sau contra?

2. Ce explicație sau justificare aveți pentru proverbia mândrie (ocoșenie) a timișoreanului, a bănățeanului, în genere?

3. Cum vă raportați la sintagma „mica Vienă”, deseori invocată atunci când se vorbește despre orașul de pe Bega? Mai rezistă?

4. Ce anume vă inspiră, în ceea ce scrieți, din vechea sau actuala Timișoară? Are Timișoara acel ceva distinct, tipic timișorean, de care v-ați atașat în mod special?

5. Cum apreciați Timișoara ca oraș cultural, ce calificativ i-ați da? Ce vă nemulțumește în viața literară-culturală timișoreană și ce soluții aveți?

6. Credeți că există un anume miraj al Timișoarei care i-a atras, aici, de-a lungul timpului, pe foarte mulți români (și nu numai) din alte zone?

7. Ce personalități și ce eveniment(e) din istoria, mai îndepărtată sau mai recentă, a culturii timișorene/bănățene credeți că ar merita o mai dreaptă recunoaștere în posteritate (numele/numirea unei străzi, unei instituții, placă memorială, bust statuar, casă memorială, includerea în dicționare, enciclopedii etc.)?

8. Considerați că, în prezent, se poate vorbi de o conspirație împotriva Timișoarei (Poli Timișoara eliminată din prima ligă de fotbal, Filarmonica Banatul pe cale de a-și pierde locația, Mitropolitul Nicolae al Banatului „decăzut” din dreptul de semnătură (din fericire, decizie revocată, între timp, de Sinodul B.O.R., la presiunea enoriașilor și a unor personalități din cultură, n.m. E.B.)?

9. Ce ați avea de reproșat mai-marilor zilei, factorilor de decizie (de putere), vizavi de ceea ce vi se pare reproșabil, nemulțumitor, pe diverse paliere: edilitar, cultural, creație, lucrări de reabilitare etc. Ce vă reproșați vouă înșivă, din aceleași motive (ale propriei nemulțumiri)?

TUDOR CREȚU

1. Minusurile sunt în mare rivalitate cu plusurile. Cel mai important e, pentru mine, faptul că orașul va trece prin niște schimbări sau chiar transformări, ca să putem fi deveni capitală culturală europeană, care vor îmbunătăți starea instituțiilor de cultură. Atul esențial și tradiția multiculturală a locului.

2. O cunosc și chiar...posed, într-o oarecare măsură. Aștia suntem, explicațiile, la asemenea „capitole”, nu pot fi strict raționale. E, în tot cazul, vorba și de un cișeu, de un „text” gol, de o etichetă uzată. Cine știe, de fapt, cât de zgârciți sunt, în realitate, scoțienii? Cert e că fudulia nu-i o calitate. E, aș brava...explicativ, vorba de un anumit orgoliu al diferenței, al bunăstării. Timișoara e considerat cel mai „diferit” oraș al României.

3. Accentul ar trebui să cadă pe Viena, nu pe mică. Alți cișeu, preferabil, e drept, celui cu „orașul de pe Bega”.

4. Are, inevitabil: e locul în care m-am născut, unde am crescut etc. Dar asta, ca să zic așa, ține de mine, nu de oraș... E ceva ambiguu care mă face, uneori, să simt Timișoara ca pe un loc-constructor, alteori, ca pe un rai cu soare traforat. Un oraș, nu știu de ce, bălai. Clădirile vechi îmi plac mai ales când se înnoresc, când se „incrunță”. Timișoara e, pentru mine, atunci, un soi de Berlin. Spațiul se metamorfozează. Totul e, pare mai sumbru, iar zidurile devin blindaje. Alteori, Timișoara e orașul cu fațade diabetice, dulci. Din care poți să rupi. Ca dintr-un tort. Aici s-au petrecut toate „ale vieții mele”. Ceea ce face ca Timișoara mea să fie, în primul rând, o lume.

5. La o parte din întrebare, cea cu soluțiile, o să încerc să răspund prin activitatea de la Biblioteca Județeană Timiș. Aș vrea o altfel de viață literară. Mult mai...vie. Cu scriitori care să-și exprime, mai răspicat, convingerile. Și care să ia taurul de coarne, nu melcul de cornite. Aș vrea să erupă și-n literatură ceva din „fanatismul”, atât de pozitiv, al galeriei lui Poli. O forță, definitorie, de susținere, adică o capacitate de a fi alături, de a merge până la capăt, fără de care nicio afirmare, în niciun domeniu, nu e de imaginat.

6. Se subînțelege: da, mirajul există. Sau, poate, doar subzistă.

7. Deliu Petroiu, Petre Stoica - vezi numele, noi, ale secțiilor de arte și de imprimat general ale Bibliotecii Județene Timiș. Dar sunt atâtea altele: Pruncuț, Derlea, D.E.

Roșca, Monoran, Nelu Crăciun. Sunt „sfînți” locului, fără de care identitatea (noastră) n-ar putea fi atestată decât cu buletinul.

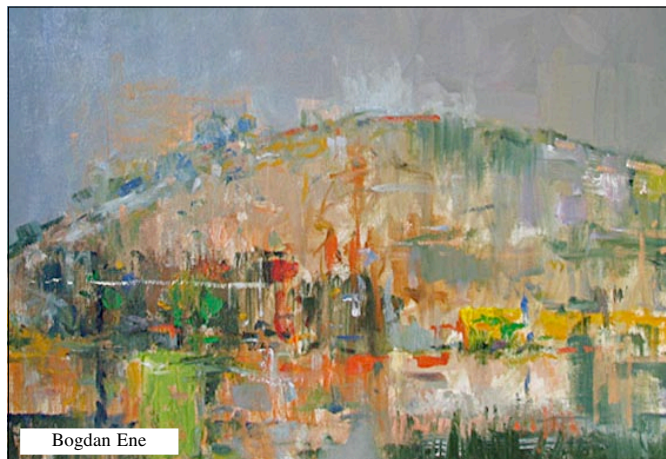
8. Nu știu. Dar s-au cam adunat...

9. Aș începe cu ceea ce se înțelege, uneori, prin cultură și nu știu cu ce aș încheia... E nevoie de evenimente mari, care, consacându-se, în felul festivalului de la Gârâna, să redefină percepția asupra locului. Prestigiul Banatului se bazează, în primul rând, pe civilizație. Cultural vorbind, suntem, pentru mulți, provincia care a dat cel mai puțin. Din unghiul asta, e cu atât mai important ca Timișoara să devină capitală culturală europeană. Și, implicit, românească.

ALEXANDRU POTCOAVĂ

1. Pentru trecutul ei, merită clar. Prezentul promite, iar viitorul face cu ochiul, căci ar fi o șansă majoră de a-și stimula potențialul și a-și aduce trecutul la zi (prin reconsiderarea patrimoniului). Entuziasmul există, șansele sunt mari, dar și responsabilitățile. De câștigăm și facem un schlamperei într-o anumită tradiție vieneză, mi-e că n-o să mai scoatem curând... fruncea în lume.

2. Eu sunt timișorean (după mamă, a patra generație născută în oraș; după tată, ardelen, aș fi prima) fără să fiu bănățean. Ce-i drept, am avut un unchi prin alianță din Banatul de munte, urmaș al grănicerilor imperiali, care m-a introdus în acea lume fascinantă, dar destul de impermeabilă la alteritate. În rest, pusta mă deprimă cumplit, nu am organ pentru ea. Oricum, orașul și regiunea au fost o margine (nu vorbim de câțiva ani cât a fost capitală a regatului maghiar, în care puținii au ajuns de bună voie. Destui deținuți ai Vienei au fost surghiuniți aici încât să transforme locul într-o Australie a Habsburgilor, în care au fost siliți să ridice fortificațiile Timișoarei alături de „aborigeni”. De altfel, autohtonii n-au avut cine știe ce drepturi (cu excepția grănicerilor, care au apărut cetatea la 1848 pentru ca Franz Josef să-i predea apoi administrației ungurești – foștilor inamici!). Toturor li s-au adăugat țărani svabi săraci, pentru care mlaștinile au însemnat tripleta ascendentă prin generații Tod-Not-Brot, moarte-nevoie-pâine. Asta până la ultimul război. Câți au scăpat de și din Siberia au fost vânduți la un moment dat către RFG – vezi și soarta Aktionsgruppe. Cum și evreei, către Israel. Aceste modificări, pe lângă deportarea în Bărăgan, mai includ

Bogdan Ene

transferul de populație provocat de foamea de după război și industrializarea ceașistă, ca și exodul pemilor după '90. Nimeni nu poate spune că ținutul (împărțit între România, Serbia și Ungaria) mai e azi ca înainte de 1918, când sloganul cu „Banatu-i fruncea” se referea mai degrabă la dorința de independență a românilor în cadrul imperiului Austro-Ungar (doctrina A.C. Popovici). Așa și „Deutschland über alles”, care la început clama unificarea celor o mie de stătuțe germane, a fost răstălmăcit apoi în îndemn la cucerirea lumii. Una peste alta, mândria aceasta e reflexul firesc al unui model socio-economic de succes întemeiat pe imense sacrificii, dar și un mijloc gălăgios, pentru unii, de compensare a lipsei realizărilor personale. De parcă locul l-ar sfinți pe om și l-ar scuti de datoria de a-i întoarce serviciul.

3. Înainte să fie Mica Vienă, Timișoara a fost cunoscută ca Mica Veneție – când era brăzdată de canale și brate ale Begheului. La ce i-a servit și cât a însemnat acea etichetă? A fost și uitată între timp. Dar ce mai înseamnă azi prestigiul Vienei? Pentru mine, mult, dar în general: capitala mondială a valsului și a concertului de Anul Nou la care participă Paris Hilton. Totul s-a redus la un kitsch turistic de care locuitorii nu mai au loc și inimă, dar trebuie să-l suporte pentru că le aduce bani grei. Cred așadar că Timișoara e liberă să devină Timișoara. Altfel, poți să-i spui și Marea Jimbolie.

4. Tipicul timișorean e dat de numeroasele etnii care au găsit ce asimila de la celelalte fără să fie asimilate, fără anularea identității tari. Din asta a rezultat un grad ridicat de civilizație și o supraconștiință unică. Să nu consideri pe nimeni străin, ci vecin și să privești totul fără prejudecăți e ceea ce îmi inspiră acest oraș, în scris ca și în viață.

5. Timișoara a fost tot timpul un nod administrativ, comercial, dezvoltând o industrie cu tradiție. A pus mereu accent pe inovația tehnică, cu numeroase premiere europene și românești, dar în cultură n-a depășit un (excellent, zic) nivel mediu. Dacă mă nemulțumește ceva în viața literară a urbei e modestia mijloacelor ei de existență și afirmare - o revistă notabilă și una-două edituri care mai ies din oraș! Altfel, nu tu un festival sau o cafeana cum a fost Spieluhr odată. Aș vrea să văd schimburi culturale mai ample - gen A Treia Europă, lansări de carte/lecturi publice cu nume de referință, autori rezidenți la un curs de scris creator în UVT. Visul meu ar fi o Casă a Literaturii, pe modelul Literaturhaus. Cer mult? Susțin orice proiect care ar împinge un pic aerul destul de stătut

de aici. E ceea ce am încercat și prin acțiunile Ariegarda. Timișoara nu duce lipsă de voluntari, ci de un îmbold puternic - spune-i și șut în... spate, dacă vrei. Să fie competiția asta un bun prilej să dăm din picioare, nu doar din gură? Sper!

6. Mirajul traiului material îndestulat și poate al confortului spiritual, al libertății de a gândi ce vrei, cu burta plină. Dar burta plină sigur că invită și somnolența.

7. Nu înțeleg noțiunea de personalitate/ întâmplare timișoreană/bănățeană. În fond, poți fi profet în țara ta? Trebuie să te recunoască alții pentru ca ai tăi să-și deschidă ochii asupra ta. Cum o fac, e altă poveste: moartea a sfârșit la groapa săracilor ca să-ți cumperi azi ciocolată cu numele și portretul lui (în loc de un CD cu muzica aceluiași)!

8. Conspirația împotriva Timișoarei se leagă mai ales de Punctul 8 al Proclamației, dar e o conspirație împotriva întregii țări. Filarmonica mai are, poate, un cuvânt de spus. Poli a fost săpată din interior, de un ins care nu a apucat să metabolizeze arta de a trăi a acestui loc – ori că digeră prea repede și a eliminat-o deja prin partea opusă gurii (și bătută acum de ea). În privința mitropolitului, pe care-l apreciez pentru ecumenism, nu văd conspirația – e un pumn în figură, din partea unei instituții ce nu-și recunoaște bărna din ochi. Cât timp Biserica refuză să clarifice situația acelor membri susceptibili de diverse, nu-și merită martirii din închisorile comuniste și abia poate fi credibilă în fața propriilor... credincioși. Dar, că vorbim de orașul Revoluției (deraiate pe linie moartă), dacă mitropolitul și-a recunoscut colaborarea imediat după '90, câți alți timișoreni din viața publică tac mălc? Asta nu e tot o conspirație?

9. Nu am reproșuri, doar nedumeriri. Cine a ajutat invazia gardurilor de fier forjat și a altor adaosuri fisticții în rezervația arhitectonică din centrul orașului și de ce? În timp ce IRAF, atenție, s-a mutat la Cluj! Ceea ce constat la mine și la mulți e că alcătuim o societate fără anticorpi, politic corectă. Măcar pentru asta și tu merităm rangul de capitală culturală europeană. Cu titlu permanent chiar.

DANIELA RAȚIU

1. „Capitală europeană” este o pălărie prea mare pentru Timișoara. Argumente împotriva acesteia ar fi ceea ce vedem cu ochiul liber – un oraș prăfuit, cu clădiri frumoase, e adevărat, dar care își lasă impresia unui oraș care încearcă să pară ceea ce nu e și nu pentru că nu ar putea, ci pentru că nu se iau cele mai elementare măsuri care ar mai estompa aspectul de oraș frumos, dar trist - să se

dea cu bidineaua peste fațadele superbelor clădiri care ne înconjoară. Câteva neoane, afișe, terase par a ne lua ochii, însă dacă ai o privire de ansamblu vezi tot ceea ce ar fi trebuit făcut în ultimii ani pentru a putea aspira la coroana de "capitală europeană".

2. Cred că proverbia mândrie și de fapt reversul sentimentului de marginalizare, mândria care îl împiedică pe bănațean să ceară, să facă echipă, să se impună, să propună. Astfel că, dacă nu ajunge la "struguri", va spune ca sunt "acri".

3. Sintagma i se potrivește, fiind legată de istoria orașului. Orașul depune totuși eforturi să facă cinste etichetei.

4. Piața Unirii, Catedrala tăcută ce pare a fi cu ochii pe oraș, mirosul teilor, străzile înguste și poetice, băncile, parcurile, malurile Begăii cu sălcii, magnoliile, apusul roșu care scaldă Timișoara într-o pulbere de aur. Ceva distinct, tipic ar fi o anume lentoare de oraș burghez care nu vrea să renunțe la tabieturi, fapt care îi dă o anume poeticitate.

5. Depinde din ce unghi privești. Dacă vrei să cauți nod în papură, desigur că poți găsi doar defecte. Cu toate acestea, în Timișoara se consumă evenimente dintre cele mai variate, pentru toate gusturile. Expoziții de artă plastică, concerte simfonice, jazz, lansări de carte, spectacole minunate de teatru – mereu e ceva pe agenda culturală a orașului. Vieții literar-artistică probabil că i se poate reproșa o anume divizare, dar probabil că așa este în orice loc unde se întâlnesc oameni cu personalități creatoare și unde intră în joc orgolii, frustrări, așteptări.

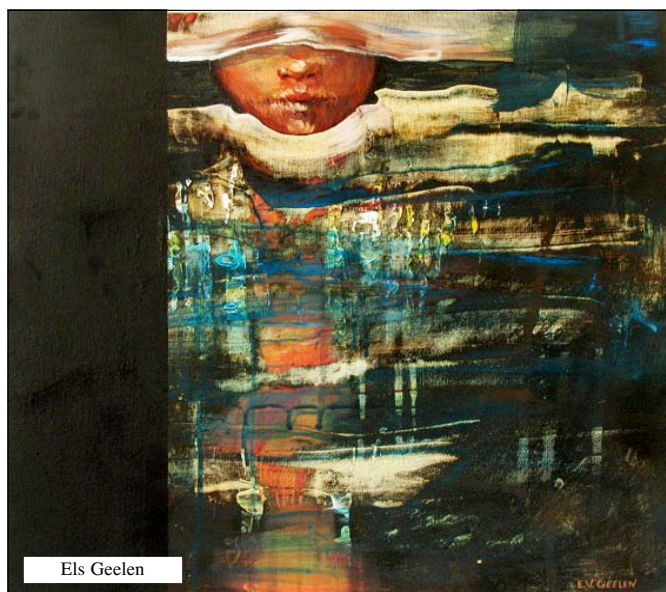
6. O anume prosperitate economică a fost mereu un magnet pentru destui concetățeni din alte părți, dar și pentru mulți din afara granițelor, dovadă că Timișoara e un melanj de etnii și de culturi care se reflectă în stilul de viață și în mentalitate.

7. Nu sunt adepta listelor de acest gen. Firește, există astfel de personalități și evenimente.... Timpul va alege. Desigur, cu concursul istoricilor culturii.

8. Nu cred în teoria conspirației. Probabil că explicația, pentru fiecare caz enumerat în enunțul întrebării, constă de fapt într-un management defectuos, poate anumite decizii luate în anumite momente au dus la escaladarea fiecărei situații în parte într-un punct fără întoarcere.

9. Ceea ce se poate reproșa în primul rând e ceea ce se vede cu ochiul liber. Sentimentul că orașul nu a prea evoluat în aspect e aproape unanim. Câteva neoane, firme, tufe cu trandafiri nu vor reuși să ascundă aspectul de cenușiu care încă ne mai bântuie. Dacă am face un exercițiu de imaginație și am scoate terasele, luminile, firmele și exponatele din vitrine, am constata că nu s-a schimbat prea mult. Orașul ar putea arăta mai viu măcar dacă niște zugrăvi urcați pe schele ar da cu bidineaua. Poate că din zece clădiri una e proaspăt zugrăvită, dar celelalte nouă prăfuite și murdare vor fi mereu ceea ce ne va despartă de eticheta de "capitală europeană".

Anchetă realizată de
EUGEN BUNARU

Els Geelen

ce-nveninează atmosfera; megalomania, veleitarismul sint, atunci, pe cai mari și, iacă pozna, cearta-i coaptă.

Recomandabilă ar fi amenitatea. Iar furor-ul, în ambele-i accepții, acei ce-s scriitori să îl pecetluiescă-n pagini.

Motive de vrajbe, disensiuni, dispute între scriitori, sunt, nesecate. Dar bine e a nu uita că toți, mari, mijlocii sau mici, toți au a fi certați de Scriitor.

P.S.: Totuși, cearta, ce artă!

LUCIAN IONICĂ

Și, mă rog frumos, de ce nu s-ar certa? N-ar avea voie? Le-a interzis cineva? De fapt, cred că lucrurile stau cu totul altfel: în realitate, nici nu se prea ceartă cu adevărat între ei. Chiar dacă vor, nu le prea iese. Ce, astea-s certuri? Sint simple hărjonele estetice, malții pline de mai mult sau mai puțin har, ieșiri în scenă de dragul audienței. E drept că vorbele spuse cu meșteșug pot să picure acid și să rănească pentru o sută de ani, dar tot anemice rămân. Fără țipete și înjurături de sfinți, dumnezei și președinți, fără ridicat poalele în cap, fără răcnete și insulte grele, care să strângă toată strada la spectacol, nu putem vorbi de o ceartă adevărată, ruptă din viață, trebuie s-o recunoașteți. Înjurătura discretă, ascunsă într-o metaforă, batjocura ambalată cu talent, la care provincialul de capitală sau cel de provincie se pricepe atât de bine, sunt mai degrabă spectacole estetice, savurate doar de *connaisseurs*, chiar dacă zvonurile mai adaugă pentru inițiați câteva detalii picante, reale sau fictive, ce vor provoca savuroase ironii și nesfârșite birfe. Mai e de precizat un lucru: certurile de la crîșmă nu se pun la socoteală în niciun fel. În asemenea cazuri, trebuie să ne aducem aminte de vorba lui Moisi: *omul după un pahar de vin este alt om...* Așa că, scriitorului nu-i rămîne decît să se certe cu vecinul de bloc, dacă-l înundă, ori lasă manea preta tare. Iar dacă a ajuns să se bucure de casă, vilă sau viloi, și a scăpat de amenințările de mai înainte, viața îi va găsi altele, pentru a-l menține în cea mai bună formă. Dacă este adevărat ce am spus mai sus, regret că nu se va putea face și o anchetă cu tema: *Cum se împacă scriitorii...*

ION JURCA ROVINA

Despre gâlceava scriitorilor se pot scrie romane. Dar nu cearta directă sau peste gard mi se pare cea mai gravă, ci ura care

se strecoară în înjurăturile dintre doi sau mai mulți literați, ura cultivată între generații. Atacul la valoare cu miza denigrării și marginalizării. Obsesia rediscutării din unghiul minimalizării. Hărjoana pentru poziționare și re poziționare. Bărfa pentru imagine. Și așa mai departe. În actuala criză de lectură, fie scandalul cât de mare între confrății scrisul tot nu mai are prioritate în fața circuitului cu politicieni și false vedete. Adică, certați-vă, fraților, că tot nu vă cîstește nimeni. Loviți-vă cu dosare, scuipați-vă în piață, sfâșiați-vă operele și purificați-vă cu praf de cuvinte! Dacă așa vă cuvîntează daimonul literaturii române.

Atât. Sint că încep să mă cert cu mine însumi. Ceea ce ar fi doar începutul până la greață.

DUMITRU OPRÎȘOR

Scriitorii se ceartă sau, mai bine zis, se atacă, din aceleași motive care generează tensiuni între oameni. Este adevărat, cu un plus de ardere în această zonă, comparativ cu lumea medicală, că la sfînta biserică, asta ca să dăm un scurt colț prin existență, miza pică pe alt colț de masă. Orgoliul rămîne izvorul certurilor, supărărilor, de la cele mari, vechi, știute, și până la cele care se vor consemna săptămîna viitoare, începînd cu ziua de joi, după ora zece. Nu are cum să fie toată lumea mulțumită, premiile sunt puține, rubricile la revistă nu ajung, și dacă ar fi trei pe fiecare pagină, plusul de glorie stîrînește discuții aprinse la masa cu toate scaunele ocupate. Obiecții peste obiecții, raționamente, vinovați descoperiți la minut, concesii pentru un amic, chiar dacă a călcat rău în străchini, curg când se coace momentul. Nu pe tot omul îl prinde postura de certăț, că soarta, nici în acest caz, nu încredințează mâinile oricui. De-o vreme este o tensiune mai mare printre scriitorii, amestecul în politică, de unde te alegi cu ceva avantaje, dar și asta are un preț, a făcut ca atacurile să se acutizeze. Și atunci, cel vizat, când are posibilitatea, dă replica, folosindu-se de noua sa postură. Important este să nu urăști. "Ura, spunea domnul Andrei Pleșu, nu lasă loc de dialog și pentru construcție (...)". Un adevăr care unui supărat din fire nu-i aduce mare lucru. La întrebarea: "Ce spui despre cearta dintre cutare și cutare?" există un singur răspuns: "Nimic. Așa le stă dumnealor bine".

DE CE SE CEARTĂ SCRIITORII? (III)

MIRCEA CAVADIA

Subiectul anchetei exclude, din câte am înțeles, polemica literară sau de idei, subiect interesant și spumos, de care istoria noastră literară e plină. În schimb, sunt invitat să răspund la întrebarea cu miză mică (dacă nu cumva e o capcană), dacă scriitorii se ceartă între ei sau sunt sfinți, îngerași, ușă de biserică. Bineînțeles că se ceartă. Uneori, se ceartă de le sar capacele. Se ceartă ca toți oamenii, dar fiind scriitori, am putea spune că cearta lor e mai cu moț. Așadar, se ceartă și le trece. Mai greu sau mai ușor, după temperament și importanța mărului discordiei. Fără a se lăsa însă cu mari dușmăni, vendete sângeroase, morți și răniți.

Problema e dacă scriitorii, să zicem, au motive ... mai speciale de ceartă, decât ceilalți muritori și cam care ar fi ele. Păi, dincolo de cele obișnuite, lumești, cum ar fi trasul cu ochiul la muierea aluia, uitătura piezișă în birturile Uniunii Scriitorilor, comentariul veninos la apariția unei cărți scoasă de altcineva, înjurătura în barbă, dar să se audă, că n-a dat lcs o bere după ce a încasat o roabă de tantieme, ori alte supărări de genul acesta, știm și de niște certuri mai speciale.

Înainte de 1990, doi importanți scriitori, un poet și un prozator, au purtat, un timp, o ceartă (aparent) turbată în revistele lor, de astă dată, dintr-un cu totul alt motiv. A fost o ceartă tehnică, urmărind nu gloria unuia în defavoarea celuilalt, ci notorietatea amândurora. Ceartă tabloida, agresivă, în tonuri din cele mai diverse, pentru a nu plictisi și a ține atenția publicului trează cât mai mult. În acest caz, am avut de-a face cu o ceartă prefăcută, planificată, urmărind un efect anume. Modă urmată și de alții, dar de mai mică anvergură.

După 1990, certurile între scriitori au fost provocate și întreținute de grupuri de

interese constituite din editori, critici, oameni de afaceri, adunați în jurul creatorilor, cu o motivație pur comercială. Promovare acerbă, negarea altui grup și, implicit, al scriitorului susținut de acel alt grup, pentru resurse și profituri cât mai mari. Luptă în care evaluarea estetică nu mai are nicio importanță. Subiect însă neplăcut pentru mine. Așa că rămân la gâlceava de cenaclu.

CONSTANTIN GURĂU

Se ceartă, oare, ei? În timp ce încerc să răspund la întrebare, observ, pe genunchi, două furnici. Caută provizii? Se îndreaptă spre vreun mușoroi traversînd acest platou pe care mersul lor mi-l relevază? Oare ele se ceartă? Fac, ele, parte din felurile conjurații, tabere, grupări, acționînd pe baza unor interese mai mult sau mai puțin avuabile, obscur-insignifiante, se manifestă urmînd meridianele și paralelele invidiei, vanității, aroganței, ranchiunei? Sunt, ele, "generaționiste", "șpemiste"? Dacă ar fi așa, șansa de a se lua la harță ar fi considerabilă.

Lăsînd metafora, căznită, poate, la o parte, de ce se ceartă scriitorii? Dacă s-ar certa ei toți (chiar și cei din categoria pseudo sau vajnic "mînuitori ai condeiului", temuții "condeieri"), hărmlăia ar fi insuportabilă. Doar pentru ei, că alții, cine să-i ia în seamă?

Cutare (mare, mijlociu, mic) scriitor și cutare (la fel de mare, mijlociu, mic) scriitor se ceartă... Cu-atît mai bine breslei, și lor cu-atît mai bine. Căci certăreții scriitori (e de-nțeles, oameni și ei, dar cu hachite, și cine nu le are, înseamnă că-i lipsesc cu desăvîrșire și, pe cale de consecință, nu e scriitor), practică cearta și ca pe-un nevinovat "passe-temps". Desigur, între două pagini geniale, pe care urmează a le eructa la trezire. Culesule mustesc, adesea, de pizme, patimi, rîci, trufii, într-un cuvînt, furlandiseală